

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: .....

Cím: *Kőbányai Abesszinia*

Forrás: *Tolnai Világlapja*

Bp

(Hely)

1936 IX 16

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

361.1

Hely

Idő

1936

Személy

Helyszám

KŐBÁNYAI ABESSZINIA

KÉTSÉGBEESETT ANYÁK, BETEG GYERMEKEK —
KILAKOLTATOTT CSALÁDOK KŐBÁNYA HATÁRÁBAN

„Künn a periférián” — zengi egy mostanában nagyon divatos dal. És akik mulatókban vagy zenés kávéházakban hallják ezeket a melódiákat, megsajduló szívvel gondolnak a perifériák világára.

Milyen is lehet ott künn az élet? Hogyan élnek világukat a külváros lakói?

Könnyen megtudható. Nem kell hozzá sem útlevel, sem idegenvezető. Ülünk csak fel a 36-os villamosra s egy negyedóra múlva Kőbányán vagyunk, amely tipikus „előváros”. Dolgos, becsületes emberek laknak itt, akik egy élet munkája árán jutottak kisebb családi házhoz vagy egy egyszerű, tiszta, emberséges lakáshoz.

Ha azonban onnan, ahol a 36-os villamos sinei véget érnek, még vagy öt percet gyalogolunk, borzalmas s a maga nemében páratlan látvány tárul a szemünk elé.

Jókora füves-poros térségen, egy kerítésnek támaszkodva, nyolc vagy tíz, korhadt deszkából, rozoga gerendából s régi szakadozott kátránypapírból összetákolt viskó éktelenkedik. Nézzük csak meg első képünket. Abesszinia benszülöttjei lakhatnak csak ilyen viskókban, mint ezek a szerencsétlen emberek, akik ide szorultak Kőbányára, az Alkéri ucca s a Szilvay ucca közötti térségre.

— Mióta laknak itt? — szólítunk meg egy öreg nénikét, aki ott ül kis kalyibája előtt szomorúan.

— Három hete — feleli.

— Azelőtt hol laktak?

— A város egyik inséglakásában.

Megyünk tovább. A következő rozoga viskónál ugyanezt a feleletet kapjuk. A harmadiknál sem változik sehmint sem a helyzet. Mindenütt kétségbeesett arcok, meggyötört tekintetek merednek reánk.

E szerencsétlen, jobb sorsra érdemes emberek szavaiból lassan a következő tényállás bontakozik elő: A főváros bérelte a Sibrik ucca 88. számú házat s most, hogy a bérlet lejárt, az inséglakók azonnal kikerültek a szabad ég alá. Nemcsak a lakásokból, de még az udvarból is ki kellett haladéktalanul menniök. Kilakoltatási segélyt kaptak. Ki hat, ki tizenkét pengőt — hol mennyi a család. Ebből a pénzből vették a deszkákat s a kátránypapírt, hogy nyomorúságos kis kalyibájukat összerakhassák. Így legalább megvan az az illúziójuk, hogy mégsem laknak a szabad ég alatt.

Pedig ott laknak.

Lefrni is alig lehet azt a nyomorúságot, amellyel itt munkától agyongyötört testű felnőttek s fejlődésben levő gyermekek életüket tengetik.

Nézzük csak meg második képünket. Egy egész család él egy ilyen kis viskóban. Az apa, az anya és a gyermekek. Az ágyak félig már a szabadban állnak. A viskó előtt pedig agyagból és földből kis kemencét formáltak a lakók, mint ahogyan negyedik képünkön látható. Itt készíti az anya szerencsétlen

családja számára ebédet. Mert az anyai szív a legnagyobb nyomorúságban sem szűnik meg szereteteiért dobogni. Aggódó, kisírt szemű anyák nézik a gyermekereget, amely itt hancurozik a rozoga kis tákolmányok között. Isten szabad ege alatt áll a kis gyermekasztal, amely meggyőzően bizonyítja, hogy tulajdonosa valaha jobb napokat látott. (Harmadik kép.)

— Csak már a kicsinyeim sorsát látnám biztosítva — mondja egy szomorú anya és gyermekeire mutat. — Az én életem már nem érdekel. Csak őket láthassam vidámnak, boldognak és megelégedettnak. Mert ki is tudná kérem azt elképzelni, aki még nem élte át, hogy mit érez az olyan anya, aki így a szabad ég alatt látja aludni és élni gyermekeit. Az elmúlt héten is... vihar jött és széthordta az egész viskónkat. Csak másnap tudtuk holmiainkat összeszedni. Az éjszakát a csupasz földön töltöttük. Jégverés is ért már itt bennünket. Bőrig ázva, dideregve, vacogva álltak körül a gyermekeim és én nem tudtam segíteni rajtuk...

A másik viskóban szintén egy meggyötört szívű anya panaszkodik:

— Négy gyermekem van. A legidősebb 14 esztendő, a legkisebb pedig egyéves. Kétesztendős kislányomat éppen most szállították be a járványkórházba, mert skarlátot kapott. Istenem! Istenem, mi lesz velünk? A férjem is munkanélküli. Amíg dolgozott, itt az egyik környékbeli gyárban, legalább keresett 20 pengőt havonta. De most már ez sincs.

A szerencsétlen anya révedező tekintettel néz a hancurozó, visongó gyermekcsapatra, amely között bizto-

san ott játszadoznak az ő kicsinyei is és biztosan erre gondol:

— Jaj, csak enni ne kérjenek most.

A szomszédos villák egyikéből zongoraszó hallatszik. A telep lakói azonban nem sokat hederítenek a finom zenére. Más gondjuk és bajuk van most szegényeknek. Mindnek az arcán ott ül a kétségbeesés és a csüggedtség:

— Mi lesz velünk? Mi lesz a gyermekeinkkel?

Feleletet azonban nem kapnak e gyöttrő kérdéseikre.

A környező, szép, úri kis házak lakói

tehetetlen megdöbbenéssel nézik e jobb sorsra érdemes szerencsétlenek vergődését.

— Ez a helyzet majdnem kibíratatlan — mondja az egyik ilyen ház lakója, — már csak egészségi okokból is. Egy kis gyermek már megbetegedett. Mi lesz itt, ha valami komoly járvány üti fel fejét a telepen, hisz vizet is vagy háromszáz méternyi távolságról kell hozniok a kilakoltatottaknak.

A forró nyári nap kíméletlenül tűz le a poros, kavicsos telepre, amelynek lakói rettegve gondolnak arra az időre, amikor majd megindul a nagy őszi esőzés...

A „kőbányai Abesszínia“ látképe.

Igy készít az anya szerencsétlen kis családja számára ebédet.

A gyermekserg ott hancúroz egész nap a rozoga viskók között.

Egy egész család él egy ilyen kis viskóban.